

Den første Sag paa Dagsordenen var:
Eventuelt:

Tredie Behandling af: Forslag til
Lov om en foreløbig Bevilling for
Finantsaaret 1867—68. (Anden Be-
handling findes i Tidenden Sp. 2515).

Da den i Forretningsordenen foreskrevne
Frist mellem Lovforslagets anden og tredie Be-
handling ikke var forløben, krævedes Thingets
Samtykke til Sagens Foretagelse.

Dette Samtykke meddelees uden Forhand-
ling eenstemmigt med 40 Stemmer.

Til denne Behandling var intet Endrings-
forslag stillet; Sagen i sin Heelhed fattes un-
der Forhandling.

Andrø: Der foreligger jo vistnok en
uafviselig Nødvendighed for Vedtagelsen af
nærværende Lovforslag; men jeg kan ikke Andet
end udtale min Beklagelse over, at denne Nød-
vendighed er kommen tilstede. Rigsdagen er
sammentraadt i den første Halvdeel af Novem-
ber Maaned forrige Aar, og først idag, det
vil sige i Slutningen af Marts, finde vi om-
deelt paa Pladserne det sidste Afsnit af Be-
tænkning over Finantsloven til dens Behand-
ling i det andet Thing, det vil med andre
Ord sige, at i dette Døielik er 2den Behand-
ling af Finantsloven ikke der tilendebragt. Der
staaer desforuden endnu tilbage en 3die Be-
handling, og først derefter, altsaa nogen Tid
ind i det paafølgende Finantsaar, ville vi kunne
vente at erholde Finantsloven oversendt til
Landsstingets Behandling; og, hvor bestedent
end Landsstinget vil være med Hensyn til sin
Optraaden ligeoverfor denne vigtige og ind-
gribende Lov, maa det dog indrømmes, at en
ikke ganske kort Tid maa antages at medgaae
til Behandlingen her i Thinget; dette beklage-
lige Forhold bliver saameget værre, naar man
seer hen til, at der denne Gang forelaa en
meget fuldstændig Behandling af den langt
overveieende Deel af den nuværende Finantslov.
Der synes saaledes at være ikke ringe Udsigt
til, at vi ville nærme os stærkt til den Tilstand,
hvor permanente Rigsdage blive til Regel.

Det vil erindres, hvorledes det saa Aar til-
bage, efter den sidste ulykkelige Catastrophe,
var et almindeligt Duffe fra alle Sider, at
man endelig maatte bestræbe sig for at komme
til Ro. Dette Duffe er paa en høist sørgelig
Maade blevet stuffet. Men jeg skal endnu
ved Siden heraf og bortseende fra disse Be-
mærkninger formene, at der i en anden Me-
ning er store Betænkneligheder ved, at denne
Nødvendighed er, saa at sige, fremtvungen. Jeg
troer, at den strenge Lovligheds Opretholdelse er
af den største og meest indgribende Betydning for
hele Statslivets funde, rolige og faste Udvikling;
men fremfor alt antager jeg, at Forsatnings-
lovens Bestemmelser bør holdes ubrøbelig,
og nu vil det jo ikke kunne nægtes, at der
hører en meget velvillig Opfattelse og en stærk
Fiction til i det os forelagte Lovforslag at see
Finantsloven. Man vil sige, at det kan være
en Tillægsbevillingslov. Allerede dette vilde
være en overordentlig vidtgaaende Brug af
Fortolkningen; en Tillægsbevillingslov maa
være en Lov, der slutter sig til den alt vedtagne
Finantslov; men jeg skal lade dette ganske ligge
og blot gjøre opmærksom paa, at selv om man
kunde hævde denne Betragtning, hjælper den
os i nærværende Tilfælde aldeles ikke. Den
49de Paragraph i Forsatningsloven udtaler
udtrykkelig, at, forinden Finantsloven er
vedtagen, maae Skatterne ei opræves, og jeg
behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at en
forsatningsmæssig Bestemmelse ikke kan foran-
dres i simpel Lovform. Der er altsaa aldeles
intet Andet for os end at tage Fornuften fan-
gen og at see at overbevise os om, at det lille
korte Lovforslag paa dette Aar Linter er en
virkelig Finantslov. Hvis der senere skulde
komme en anden Finantslov, saa veed jeg ikke,
hvilket Navn vi skulde give den; men dette, som
vi nu vedtage, er Finantslov for det paaføl-
gende Aar. Jeg er ikke istand til at angive
nogen Udvei, ved hvilken man kunde omgaae
en saa vidtgaaende Brug af Fortolkningsretten,
og jeg skal altsaa for mit Vedkommende slet
ikke gjøre nogen videre Indvending i den Ret-
ning, men jeg skal gjentage, at jeg beklager
meget, at en saadan Fremgangsmaade skal vise
sig som en uafviselig Nødvendighed.